

ΜΠΕΒΕΡΛΙ ΚΛΙΡΙ

Ραμόνα και Μιζους

ΠΑΙΔΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΣΕΙΡΑ: ΜΙΚΡΗ ΠΥΞΙΔΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: BEEZUS AND RAMONA
Από τις Εκδόσεις Harper Trophy, Νέα Υόρκη 2006

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **ΡΑΜΟΝΑ ΚΑΙ ΜΠΙΖΟΥΣ**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Beverly Cleary

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Ρένα Ρώσση-Ζαΐρη

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Άννα Μαράντη
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ελένη Σταυροπούλου

ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Α. & Φ. Δεληγιάννης Ο.Ε.

ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Beverly Cleary, 2005

Published by arrangement with HarperCollins Children's Books,
a division of HarperCollins Publishers Inc.

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2011

Πρώτη έκδοση: Μάρτιος 2011

ISBN 978-960-453-699-3

*Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά
και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρπιάς.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του συγγραφέα κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοΐου 121

144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο: Μαυρομιχάλη 1

106 79 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800

Telefax: 2102819550

www.psichogios.gr

e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head office: 121, Tatoiou Str.

144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore: 1, Mavromichali Str.

106 79 Athens, Greece

Tel.: 2102804800

Telefax: 2102819550

www.psichogios.gr

e-mail: info@psichogios.gr

ΜΠΕΒΕΡΛΙ ΚΛΙΡΙ

Ραμόνα
και Μπιζους

Μετάφραση:
Ρένα Ρώσση-Ζαΐρη

ΟΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ ΔΙΑΘΕΤΟΥΝ
0,10 €
ΑΠΟ ΚΑΘΕ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥΣ
ΣΕ ΚΟΙΝΩΦΕΛΕΙΣ ΣΚΟΠΟΥΣ
ΓΙΑ ΟΛΟ ΤΟ 2011

Περιεχόμενα

1. Η Μπίζους και η μικρή της αδελφή	9
2. Η Μπίζους και η φαντασία της.....	32
3. Η Ραμόνα και ο Ρίμπσι.....	51
4. Η Ραμόνα και τα μήλα	66
5. Πάρτι στο σπίτι.....	79
6. Τα γενέθλια της Μπίζους.....	98

Η Μπίζους και η μικρή της αδελφή

Το μεγαλύτερο πρόβλημα της Μπέατρις Κουίμπι ήταν η μικρή της αδελφή, η Ραμόνα. Η Μπέατρις ή Μπίζους (όπως τη φωνάζουν όλοι, γιατί έτσι την είχε αποκαλέσει η Ραμόνα όταν μίλησε για πρώτη φορά) ήξερε κι άλλα εννιάχρονα κορίτσια που είχαν μικρές αδελφές, οι οποίες πήγαιναν στο νηπιαγωγείο. Αλλά δε γνώριζε καμία που να έχει μια μικρή αδελφή σαν τη Ραμόνα. Η τετράχρονη Ραμόνα τής έσπαγε τα νεύρα, κι αυτό ακριβώς ήταν το πρόβλημα. Όταν έπινε πορτοκαλάδα με καλαμάκι, το φυσούσε όσο πιο δυνατά μπορούσε για να δει τι θα συμβεί. Όταν ζωγράφιζε με τις δαχτυλομπογιές της στην μπροστινή αυλή, σκούπιζε τα χέρια της στη γάτα του γείτονα. Έκανε ό,τι πιο εξοργιστικό μπορούσε, για να περνάει το δικό της, και είχε κι εμμονή με το αγαπημένο της βιβλίο.

Όλα άρχισαν ένα απόγευμα, μετά το σχολείο, όταν η Μπίζους καθόταν στην πολυθρόνα του μπαμπά της και κεντούσε μια γελαστή τσαγιέρα πάνω σε μια πιάστρα για να την κάνει δώρο στη θεία της, τα Χριστού-

γεννα. Προσπαθούσε να μην κάνει λάθος στις βελονιές, γιατί ήθελε να το δώσει στη θεία Μπέατρισ, τη μικρότερη αδελφή της μαμάς της, την πιο αγαπημένη της θεία.

Κεντούσε προσεκτικά με γκριζα κλωστή τον ατμό, καθώς έβγαινε από μια τσαγιέρα που γελούσε, και σκεφτόταν τη νεαρή, όμορφη θεία της, που ήταν πάντα τόσο χαρούμενη κι έδειχνε μεγάλη κατανόηση. Δεν ήταν να απορεί κανείς που την αγαπούσε τόσο πολύ η μαμά. Η Μπίζους έλπιζε να μοιάσει σε εκείνη όταν θα μεγάλωνε. Ήθελε και η ίδια να γίνει δασκάλα, να οδηγεί ένα κίτρινο κάμπριο και να ζει σε ένα διαμέρισμα με έναν ανελκυστήρα και εξώπορτα που άνοιγε με βομβητή. Μια και είχε πάρει το όνομα της θείας της, πίστευε πως θα της έμοιαζε και σε πολλά άλλα.

Την ώρα που κεντούσε, η Ραμόνα, κρατώντας μια φουσαρμόνικα στο στόμα της, έκανε ποδήλατο στο σαλόνι. Μια που χρειαζόταν και τα δυο της χέρια για να κρατάει το τιμόνι, φυσούσε μόνο μια νότα. Έτσι η φουσαρμόνικα ηχούσε σαν να φώναζε: «Αχ, οχ, αχ, οχ», ξανά και ξανά.

Η Μπίζους προσπάθησε να μη δώσει σημασία. Έδεσε ένα μικρό κόμπο στην κόκκινη κλωστή με την οποία θα κεντούσε το στόμιο της τσαγιέρας. «Κρύψε τον κόμπο σαν να είναι μυστικό», έλεγε πάντα η γιαγιά της.

Την ίδια στιγμή, η Ραμόνα, φουσώντας και ξεφυσώντας τη φουσαρμόνικα, έκλεισε τα μάτια και προσπάθησε να κάνει ποδήλατο γύρω από το τραπεζάκι.

«Ραμόνα!» φώναξε η Μπίζους. «Πρόσεχε πού πηγαίνεις!»

Η αδελφή της άνοιξε τα μάτια της μόνο όταν έπεσε πάνω στο τραπεζάκι. «Αχ, οχ, αχ, οχ», θρηνούσε η φουσαρμόνικα. Η Ραμόνα, ωστόσο, συνέχισε να κάνει απτόητη ποδήλατο γύρω γύρω.

Η Μπίζους την κοίταξε. «Ραμόνα, γιατί δεν πας να παίξεις για λίγο με την Μπέντιξ;» Η Μπέντιξ ήταν η αγαπημένη κούκλα της Ραμόνα και η μικρή πίστευε πως είχε το πιο όμορφο όνομα του κόσμου.

«Όχι», έκανε η Ραμόνα, βγάζοντας από το στόμα της τη φουσαρμόνικα. «Διάβασέ μου τον Σκούπι».

«Αχ, όχι τον Σκούπι», διαμαρτυρήθηκε η Μπίζους. «Τον έχουμε διαβάσει τόσες φορές».

Η Ραμόνα, αντί να απαντήσει, έβαλε πάλι τη φουσαρμόνικα ανάμεσα στα δόντια της κι άρχισε να κάνει πεντάλ στο δωμάτιο, φυσώντας και ξεφυσώντας. Η Μπίζους αναγκαζόταν να σηκώνει τα πόδια της κάθε φορά που την πλησίαζε. Ο κόμπος στην κλωστή της εμφανίστηκε πάνω στο κέντημα και δεν ξαναπροσπάθησε να τον κρύψει λες κι ήταν μυστικό· έφτιαξε ένα μεγαλύτερο κόμπο. Τελικά, βαρέθηκε να προσπαθεί να προστατεύει τα πόδια της από τη Ραμόνα και παράτησε το κέντημα.

«Εντάξει», είπε στην αδελφή της. «Αν σου διαβάσω τον Σκούπι θα σταματήσεις να κάνεις θόρυβο και ποδήλατο στο σαλόνι;»

«Ναι», απάντησε η Ραμόνα και κατέβηκε από το ποδήλατό της.

Έτρεξε στο υπνοδωμάτιο που μοιράζονταν με την Μπίζους και γύρισε κρατώντας ένα στραπατσarisμένο βιβλίο που κολλούσε ολόκληρο. Το έδωσε στην αδελφή της και μετά σκαρφάλωσε σε μια πολυθρόνα δίπλα της και περίμενε με λαχτάρα. Η Μπίζους, ξέροντας πως η Ραμόνα κατάφερνε πάντα να κάνει αυτό που ήθελε, κοίταξε το βιβλίο με αποστροφή. Λεγόταν *Ο Μικροσκοπικός Εκσκαφέας*. Στο εξώφυλλο έδειχνε έναν ατμοκίνητο εκσκαφέα με δάκρυα στα μάτια. *Πώς είναι δυνατόν να έχει μάτια ένα μηχάνημα*; σκέφτηκε κι άρχισε να διαβάζει για εκατοστή ή μάλλον για χιλιοστή φορά την ιστορία, χωρίς καλά καλά να κοιτάζει το κείμενο.

«Μια φορά κι έναν καιρό ζούσε ένας μικρός εκσκαφέας που τον έλεγαν Σκούπι. Μια μέρα ο Σκούπι είπε: “Δε θέλω να είμαι εκσκαφέας. Θέλω να γίνω μια μπουλντόζα”».

«Παρέλειψες λέξεις», τη διέκοψε η Ραμόνα.

«Όχι», έκανε η Μπίζους.

«Ναι», επέμεινε η αδελφή της. «Έπρεπε να πεις: “Θέλω να γίνω μια ‘μεγάλη’ μπουλντόζα”».

«Α, έχεις δίκιο», απάντησε θυμωμένα η Μπίζους. «Θέλω να γίνω μια μεγάλη μπουλντόζα».

Η Ραμόνα χαμογέλασε ικανοποιημένη και η Μπίζους συνέχισε να διαβάζει.

«Γκρρρ», έκανε ο Σκούπι, προσπαθώντας να μιμηθεί την μπουλντόζα».

Ο Σκούπι δεν κατάφερε τελικά να γίνει μπουλντόζα. Η Μπίζους διάβασε για την αποτυχία του και για

το καινούριο του όνειρο να γίνει τρόλεϊ («Μπιπ-μπιπ», κόρναρε η Ραμόνα), τρένο («Τσαφ-τσουφ», αγκομάχησε η Ραμόνα) και ασθενοφόρο («Ίου-Ίου», τσίριξε η Ραμόνα). Η Μπίζους χάρηκε πολύ όταν έφτασε τελικά στο τέλος της ιστορίας και ο Σκούπι έμαθε πως οι μικροί εκσκαφείς είναι καλύτερο να παραμένουν μικροί εκσκαφείς.

«Ορίστε!» φώναξε με ανακούφιση κι έκλεισε το βιβλίο. Ένωθε πάντοτε σαν χαζή, όταν προσπαθούσε να μιμηθεί ήχους μηχανών.

«Κλανκ! Κλανκ!» φώναξε η Ραμόνα, πηδώντας πάνω κάτω στην πολυθρόνα της.

Έπειτα ξανάβγαλε από την τσέπη της τη φουσαρμόνικά της, σκαρφάλωσε στο ποδήλατό της κι άρχισε και πάλι να φυσάει και να ξεφυσάει: «Αχ, οχ, αχ, οχ».

«Ραμόνα!» φώναξε η Μπίζους. «Υποσχέθηκες πως θα σταματήσεις αν σου διαβάσω τον Σκούπι».

«Σταμάτησα», απάντησε η Ραμόνα, βγάζοντας τη φουσαρμόνικα από το στόμα της. «Τώρα διάβασέ μου τον πάλι!»

«Ραμόνα Τζέραλντιν Κουίμπι...!» άρχισε η Μπίζους και σταμάτησε. Ήταν ανώφελο να μαλώνει με την αδελφή της. Δεν της έδινε καμία σημασία. «Γιατί σου αρέσει τόσο πολύ αυτή η ιστορία;» ρώτησε. «Οι εκσκαφείς δεν μπορούν να μιλήσουν και νιώθω ανόητη όταν προσπαθώ να μιμηθώ όλους αυτούς τους θορύβους».

«Εγώ όμως δε νιώθω», αντιγύρισε η Ραμόνα κι άρχισε να κάνει «Ίου-Ίου...» όσο πιο δυνατά μπορούσε,

προτού ξαναβάλει τη φουσαρμόνικα στο στόμα της.

Η Μπίζους παρακολούθησε τη μικρή της αδελφή να κάνει φουριόζα ποδήλατο, φουσώντας και ξεφυσώντας. Μα γιατί της άρεσε αυτό το βιβλίο με τον εκσκαφέα; Υποτίθεται πως στα κορίτσια δεν αρέσουν οι μηχανές. Δεν μπορούσε δηλαδή να τρελαίνεται με κάτι ήρεμο; Όπως με τον *Πίτερ Ράμπιτ*;

Η μαμά, που είχε αγοράσει ένα απόγευμα το *Μικροσκοπικός Εκσκαφέας* από το σούπερ μάρκετ για να ηρεμήσει τη Ραμόνα την ώρα που ψώνιζε, καμωνόταν πάντα πως είχε δουλειά, για να μην της το διαβάσει συνέχεια. Ο μπαμπάς, πάλι, είχε δηλώσει ξεκάθαρα ότι είχε βαρεθεί τους εκσκαφείς και τις ατμομηχανές κι ότι όχι μόνο δε θα της το ξαναδιάβαζε, αλλά, όταν βρισκόταν στο σπίτι, δε θα επέτρεπε και σε κανέναν άλλο να της το διαβάσει. Έτσι έμενε μόνο η Μπίζους για να διαβάσει τον *Σκούπι* στη Ραμόνα. Κάτι έπρεπε να κάνει, λοιπόν, αλλά τι; Ήταν χάσιμο χρόνου να μαλώνει με τη μικρή της αδελφή. Γι' αυτό προσπαθούσε να την παίρνει με το καλό. Το κόλπο να της αποσπάσει την προσοχή από κάτι που ζητούσε επίμονα ήταν να της προσφέρει κάτι άλλο. Και τι θα μπορούσε να πάρει τη θέση του *Μικροσκοπικού Εκσκαφέα*; Ένα άλλο βιβλίο, φυσικά. Και η Βιβλιοθήκη ήταν το μόνο μέρος που θα μπορούσε να το βρει.

«Ραμόνα, θέλεις να έρθεις μαζί μου στη Βιβλιοθήκη να βρούμε ένα διαφορετικό βιβλίο;» τη ρώτησε.

Η Μπίζους χαιρόταν να πηγαίνει βόλτες την αδελφή της. Αν ωστόσο ήθελε να πάει κάπου μόνη της,

ήταν σκέτο βασανιστήριο όταν η μικρή επέμενε να την πάρει μαζί της.

Για λίγο η Ραμόνα δεν μπορούσε να αποφασίσει. Δίσταζε. Τι της άρεσε περισσότερο; Να περιμένει να της διαβάσει και πάλι τον *Μικροσκοπικό Εκκαφέα* ή να βγει έξω με την Μπίζους;

«Εντάξει», συμφώνησε στο τέλος.

«Πάω να το πω στη μαμά. Εσύ φόρεσε την μπλούζα σου», την προέτρεψε η Μπίζους.

«Κλανκ, κλανκ!» τσίριξε χαρούμενη η Ραμόνα.

Όταν παρουσιάστηκε φορώντας την μπλούζα της, η Μπίζους την κοίταξε με απελπισία. *Αχ, όχι*, σκέφτηκε. *Δεν είναι δυνατόν να εμφανιστεί με αυτό στη Βιβλιοθήκη.*

Η Ραμόνα είχε φορέσει στο κεφάλι της μια χειροτεχνία που είχε φτιάξει στο νηπιαγωγείο: ένα στρογγυλό χαρτόνι με δυο μεγάλα χάρτινα αυτιά. Το εσωτερικό των αυτιών ήταν βαμμένο ροζ.

«Είμαι το λαγουδάκι του Πάσχα», ανακοίνωσε η Ραμόνα.

«Μαμά!» τσίριξε η Μπίζους. «Δεν μπορείς να την αφήσεις να φορέσει αυτά τα απαίσια αυτιά στη Βιβλιοθήκη!»

«Γιατί όχι;» έκανε η μαμά κι ακούστηκε έκπληκτη που η Μπίζους είχε αντίρρηση.

«Δείχνουν άσχετα. Ποιος θυμάται το λαγουδάκι του Πάσχα το Σεπτέμβριο;» παραπονέθηκε η Μπίζους, ενώ η Ραμόνα χοροπηδούσε πάνω κάτω για να κουνιούνται τα αυτιά της.

Ελπίζω να μη συναντήσουμε κανένα γνωστό, σκέφτηκε η Μπίζους καθώς άνοιγαν την εξώπορτα.

Αμέσως μόλις βγήκαν από το σπίτι, έπεσαν πάνω στην κυρία Ουάιζερ, που ζούσε στο διπλανό τετράγωνο, καθώς ερχόταν προς το μέρος τους παρέα με μια φίλη της. Ήταν πολύ αργά να γυρίσουν πίσω. Η κυρία Ουάιζερ τις είδε και τους κούνησε το χέρι.

«Γεια σου, Μπέατρις», είπε μόλις έφτασε κοντά τους. «Βλέπω πως σήμερα σου κάνει παρέα ένα λαγουδάκι».

«Ε... ναι», ψέλλισε η Μπίζους.

Η Ραμόνα άρχισε και πάλι να χοροπηδάει πάνω κάτω, για να κουνηθούν τα αυτιά της.

«Δεν είναι σκέτη γλύκα;» στράφηκε η κυρία Ουάιζερ στη φίλη της, λες και δεν την άκουγαν η Μπίζους κι η Ραμόνα.

Και τα δυο κορίτσια ήξεραν για ποια μιλούσε. Αν αναφερόταν στην Μπίζους θα είχε πει κάτι τελείως διαφορετικό, όπως: «Τι καλό κορίτσι!» Σκέτη γλύκα όμως δε θα την αποκαλούσε ποτέ.

«Κοίταξε τα μάτια της», συνέχισε η κυρία Ουάιζερ.

Η Ραμόνα έλαμψε ολόκληρη. Καταλάβαινε πως μιλούσαν για τα δικά της μάτια. Το ήξερε και η Μπίζους, αλλά δεν την ένοιαζε. Η μαμά είχε πει πως τα γαλανά μάτια είναι τόσο όμορφα όσο και τα καστανά.

«Τι χρώμα έχουν τα μάτια σου, γλυκιά μου;» ρώτησε η κυρία Ουάιζερ, σκύβοντας προς τη μεριά της Ραμόνα.

«Καστανά και άσπρα», απάντησε αμέσως εκείνη.

«Καστανά και άσπρα μάτια!» επανέλαβε φωναχτά η φίλη της κυρίας Ουάιζερ. «Δεν απάντησε πανέξυπνα;»

Η Μπίζους είχε σκεφτεί πως ήταν έξυπνη απάντηση την πρώτη φορά που το είπε η Ραμόνα. Από τότε είχε βαρεθεί να της εξηγεί πως δεν έχει κανέναν καστανά κι άσπρα μάτια, αλλά η αδελφή της συνέχιζε να απαντάει απτόητη: «Τα μάτια μου είναι καστανά και άσπρα», και τελικά όφειλε να παραδεχτεί πως είχε δίκιο.

«Και πώς το λένε το λαγουδάκι;» ρώτησε η φίλη της κυρίας Ουάιζερ.

«Με λένε Ραμόνα Τζέραλντιν Κουίμπι», απάντησε η Ραμόνα και αμέσως μετά πρόσθεσε με γενναιοδωρία: «Και το όνομα της αδελφής μου είναι Μπίζους».

«Μπίζους!» φώναξε η κυρία Ουάιζερ. «Τι παράξενο όνομα. Γαλλικό είναι;»

«Όχι», αποκρίθηκε η Μπίζους. Ευχήθηκε για άλλη μια φορά από μέσα της να είχε κάποιο κοινό όνομα, να την έλεγαν Μπέτι ή Πατρίτσια, κι εξήγησε, όσο πιο γρήγορα μπορούσε, γιατί την ονόμασαν έτσι.

Στη Ραμόνα δεν άρεσε να χάνει την προσοχή του κοινού της. Τράβηξε το παντελόνι της και σήκωσε το γόνατό της. «Είδατε τη γρατζουνιά μου;» είπε με περηφάνια. «Έπεσα, χτύπησα το γόνατό μου κι έτρεχε αίμα, πολύ αίμα».

«Ραμόνα!» φώναξε η Μπίζους. «Δεν είναι ωραίο να δείχνεις τις γρατζουνιές σου!»

«Γιατί;» ρώτησε η μικρή.

Αυτό ήταν το πιο εκνευριστικό από όλα. Η Ραμόνα δεν καταλάβαινε ποτέ γιατί δεν έπρεπε να κάνει κάτι.

«Είναι μια πολύ όμορφη γρατζουνιά», σχολίασε η φίλη της κυρίας Ουάιζερ, αλλά δε φαινόταν να το πιστεύει καθόλου.

«Πρέπει να πηγαίνουμε», είπε η κυρία Ουάιζερ.

«Γεια σας», χαιρέτησε ευγενικά η Μπίζους ενώ σκεπτόταν πως, αν έβλεπαν κι άλλο γνωστό, θα προσπαθούσε να κρύψει τη Ραμόνα πίσω από κανένα θάμνο.

«Αντίο, Ραμόνα», έκανε η κυρία Ουάιζερ.

«Αντίο», απάντησε η Ραμόνα. Ήταν τεσσάρων χρόνων πια κι ήξερε να χαιρετάει κανονικά.

Η Μπίζους κρατούσε το χέρι της αδελφής της μόνο όταν έπρεπε να διασχίσουν δρόμους. Όλη την υπόλοιπη ώρα, μέχρι να φτάσουν στη Βιβλιοθήκη, η Ραμόνα χοροπηδούσε μπροστά της. Έλπιζε πως όλοι όσοι συνάντησαν και χαμογέλασαν στη Ραμόνα να μην πήραν είδηση πως ήταν μαζί της.

«Θέλεις να κρατήσω εγώ τα αυτιά σου, όση ώρα θα είμαστε μέσα;» ρώτησε την αδελφή της όταν έφτασαν στη Βιβλιοθήκη.

«Όχι», απάντησε απότομα εκείνη.

Μόλις μπήκαν, η Μπίζους την οδήγησε γρήγορα στο τμήμα με τα παιδικά βιβλία και την έβαλε να καθίσει σε μια καρέκλα μπροστά από τα εικονογραφημένα.

«Βλέπεις;» της είπε. «Εδώ είναι ένα βιβλίο για μια πάπια. Σου αρέσει;»

«Όχι!» φώναξε η Ραμόνα.

Η Μπίζους έγινε κατακόκκινη, όταν όλοι όσοι βρισκόνταν μέσα στη Βιβλιοθήκη σήκωσαν τα μάτια, κοίταξαν τα αυτιά της Ραμόνα και χαμογέλασαν.

«Σσς! Δεν πρέπει να μιλάμε δυνατά στη Βιβλιοθήκη», ψιθύρισε στη μικρή, καθώς η δεσποινίς Γκρίβερ, η βιβλιοθηκάριος του τμήματος ενηλίκων, τις κοίταξε κατσουφιασμένη.

Η Μπίζους διάλεξε ένα άλλο βιβλίο.

«Κοίτα, Ραμόνα! Μια αστεία ιστορία για ένα γατάκι που έπεσε μέσα στη γυάλα με το χρυσόψαρο. Σου αρέσει;»

«Όχι!» ψιθύρισε δυνατά η Ραμόνα. «Θα βρω το δικό μου βιβλίο».

Μακάρι να ήταν εδώ η δεσποινίς Έβανς, η βιβλιοθηκάριος του τμήματος της παιδικής λογοτεχνίας! Θα ήξερε να διαλέξει ένα βιβλίο για τη Ραμόνα. Η Μπίζους πρόσεξε πως η δεσποινίς Γκρίβερ ακόμη τις κοιτούσε κατσουφιασμένη, ενώ οι υπόλοιποι παρακολουθούσαν τη Ραμόνα και συνέχιζαν να χαμογελούν.

«Εντάξει, βρες το», απάντησε στην αδελφή της, για να μείνει ήσυχη. «Θα διαλέξω κι εγώ ένα για μένα».

Όταν τελικά διάλεξε το βιβλίο της, γύρισε στο τμήμα με τα εικονογραφημένα και είδε τη Ραμόνα να κάθεται στον πάγκο. Κρατούσε σφιχτά και με τα δυο της χέρια ένα μεγάλο βιβλίο.

«Το βρήκα το βιβλίο μου», είπε και το έδωσε στην Μπίζους για να το δει.

Στο εξώφυλλο υπήρχε η εικόνα ενός εκσκαφέα,

του οποίου ο κάδος ανύψωσης ήταν γεμάτος με πέτρες. Ο τίτλος του ήταν *Ο Μεγάλος Στιβ, ο Εκκοκαφέας*.

«Αχ!» ξεφύσηξε απογοητευμένη η Μπίζους. «Δεν το θέλεις αυτό το βιβλίο».

«Το θέλω», επέμεινε η Ραμόνα, ξεχνώντας πως έπρεπε να ψιθυρίσει. «Μου είπες να διαλέξω όποιο βιβλίο θέλω».

Κάτω από το αποδοκιμαστικό βλέμμα της δεσποινίδος Γκρίβερ, η Μπίζους υποχώρησε· η Ραμόνα είχε δίκιο. Κοίταξε με απέχθεια το μεγάλο, πορτοκαλί βιβλίο με το σκληρό εξώφυλλο. Τουλάχιστον θα το επέστρεφαν σε δύο εβδομάδες. Ωστόσο ανατρίχιασε στη σκέψη πως για ακόμη δύο εβδομάδες θα της έκαναν συντροφιά ήχοι από μηχανές. Για άλλη μια φορά η Ραμόνα είχε καταφέρει να περάσει το δικό της.

Πήρε το βιβλίο της και το βιβλίο της Ραμόνα και προχώρησε προς το γραφείο της δεσποινίδος Γκρίβερ.

«Εδώ πληρώνουμε για τα βιβλία;» ρώτησε η Ραμόνα.

«Δεν πληρώνουμε για τα βιβλία», είπε η Μπίζους.

«Θα τα βουτήξουμε;»

Η Μπίζους έβγαλε από την τσέπη της την κάρτα της Βιβλιοθήκης. «Δείχνω αυτή την κάρτα στην κυρία και μας αφήνει να κρατήσουμε τα βιβλία για δύο εβδομάδες. Η Βιβλιοθήκη δεν είναι μαγαζί, δεν πουλάει τίποτα», εξήγησε.

Η Ραμόνα την κοίταξε, σαν να μην είχε καταλάβει. «Θέλω μια κάρτα», δήλωσε.

«Πρέπει πρώτα να μάθεις να γράφεις το όνομά

σου και μετά θα σου δώσουν κάρτα», απάντησε η Μπίζους.

«Μπορώ να γράψω το όνομά μου», είπε η Ραμόνα.

«Αχ, Ραμόνα, δεν μπορείς».

«Ίσως και να μπορεί», παρενέβη η δεσποινίς Γκρίμπερ κι έβγαλε μια κάρτα από το συρτάρι του γραφείου της.

Η Μπίζους παρακολουθούσε με αμφιβολία καθώς η βιβλιοθηκάρια ρώτησε τη Ραμόνα το όνομα και την ηλικία της. Μετά τη ρώτησε τι δουλειά κάνει ο μπαμπάς της. Όταν η Ραμόνα δεν κατάλαβε, την ξαναρώτησε.

«Τι είδους δουλειά κάνει ο μπαμπάς σου;»

«Κουρεύει το γκαζόν», αποκρίθηκε με περηφάνια η Ραμόνα.

«Εννοώ... πώς βγάζει το ψωμί του», γέλασε η βιβλιοθηκάρια.

Η Μπίζους δεν ανεχόταν να γελάνε με τη μικρή της αδελφή. Στο κάτω κάτω πώς μπορούσε να ξέρει η Ραμόνα το επάγγελμα του μπαμπά;

«Δουλεύει για το Φωταέριο και την Ηλεκτρική Εταιρεία», απάντησε η Μπίζους στη βιβλιοθηκάρια.

Εκείνη το έγγραψε στην κάρτα και στη συνέχεια την έδωσε στη Ραμόνα. «Γράψε το όνομά σου σε αυτή τη γραμμή», της υπέδειξε.

Η Ραμόνα, χωρίς να διστάσει καθόλου, άρπαξε το μολύβι με τη γροθιά της κι άρχισε να γράφει. Το έσφιγγε τόσο δυνατά που η μύτη του ξεχαρβαλώθηκε, αλλά εκείνη συνέχισε να γράφει. Όταν το ακούμπησε

κάτω, η Μπίζους άρπαξε την κάρτα για να δει τι είχε γράψει. Η γραμμή ήταν γεμάτη με:

«Αυτό είναι το όνομά μου», δήλωσε με περηφάνια η Ραμόνα.

«Αυτές είναι μουτζούρες», σχολίασε η Μπίζους.

«Αλλά και το όνομά μου. Σε είδα να το γράφεις και το έμαθα!» επέμεινε η Ραμόνα, καθώς η δεσποινίς Γκρίβερ πετούσε ήρεμα την κάρτα στο καλάθι των αχρήστων.

«Πάρε τη δική μου κάρτα, Ραμόνα», πρότεινε η Μπίζους, προσπαθώντας να την παρηγορήσει. «Μπορείς να λες πως είναι η δική σου».

Η Ραμόνα έλαμψε από τη χαρά της. Στη συνέχεια η δεσποινίς Γκρίβερ καταχώρισε τα βιβλία στην κάρτα της Μπίζους.

«Διάβασέ μου το καινούριο μου βιβλίο», απαίτησε η Ραμόνα μόλις έφτασαν σπίτι.

«Ο Μεγάλος Στιβ ήταν ένας εκσκαφέας», άρχισε η Μπίζους. «Ήταν ο μεγαλύτερος εκσκαφέας σε ολόκληρη την πόλη...» Όταν τελείωσε το βιβλίο, αναγκάστηκε να παραδεχτεί πως ο Μεγάλος Στιβ τής άρεσε πιο πολύ από τον Σκούπι.

Τα μόνα ηχητικά εφέ ήταν κορναρίσματα και γρυλίσματα. Κόρναρε και γρύλιζε σε όλα τα κεφαλαία

γράμματα κάθε σελίδας. Δεν έκλαιγε ούτε ήθελε να γίνει κομπρεσέρ. Δούλευε σκληρά σαν εκσκαφέας και στο τέλος του βιβλίου η Μπίζους είχε μάθει ένα σωρό πράγματα για τα συγκεκριμένα μηχανήματα, αν και δεν το 'θελε. Τέλος πάντων, θα τον άντεχε το Μεγάλο Στιβ για δύο εβδομάδες.

«Διάβασέ το μου πάλι», ζήτησε ενθουσιασμένη η Ραμόνα. «Μου αρέσει ο Μεγάλος Στιβ. Είναι καλύτερος από τον Σκούπι».

«Θέλεις να σου μάθω να γράφεις το όνομά σου;» ρώτησε η Μπίζους, ελπίζοντας να αποσπάσει την προσοχή της αδελφής της από τους εκσκαφείς.

«Εντάξει», συμφώνησε η Ραμόνα.

Η Μπίζους βρήκε μολύβι και χαρτί κι έγραψε Ραμόνα στην κορυφή του χαρτιού, με μεγάλα, ευανάγνωστα γράμματα.

«Δε μου αρέσει», δήλωσε η Ραμόνα, αφού πρώτα κοίταξε μερικά λεπτά το χαρτί.

«Μα έτσι γράφεται το όνομά σου», της εξήγησε η Μπίζους.

«Δεν το έγραψες σωστά», συνέχισε η Ραμόνα, κι έπειτα άρπαξε το μολύβι κι έγραψε:

A handwritten signature in black ink on a light background. The signature is written in a cursive, somewhat stylized script. It starts with a small 'i' followed by a large 'R' that loops back under the 'i'. The rest of the name is written in a similar cursive style, ending with a double dot.

«Δεν καταλαβαίνεις;» επέμεινε η Μπίζους. Πήρε το μολύβι κι έγραψε το δικό της όνομα στο χαρτί. «Με

έχεις δει να γράφω *Μπέατρις*. Που έχει το ε και το τ. Βλέπεις; Το δικό σου όνομα δεν έχει ε και τ. Έτσι γράφεται».

Η Ραμόνα έδειχνε σκεπτική. Άρπαξε πάλι το μολύβι κι άρχισε να γράφει.

«Εγώ το γράφω αλλιώς», ανακοίνωσε, «γιατί έτσι μου αρέσει. Μου αρέσει να του βάζω και πολλούς τόνους και πολλές γραμμές».

Ύστερα ξάπλωσε στο πάτωμα κι άρχισε να γεμίζει το χαρτί με ε και τ.

«Μα, Ραμόνα, κανένας δε γράφει το όνομά του έτσι επειδή του...» Η Μπίζους σταμάτησε να μιλάει. Ποιο το όφελος; Το να προσπαθείς να εξηγήσεις τη γραμματική και την ορθογραφία στη Ραμόνα ήταν το πιο δύσκολο πράγμα του κόσμου. Όλα φαίνονταν δύσκολα όταν βρισκόταν κοντά της εκείνη· ακόμη και το πιο εύκολο, όπως το να δανειστείς ένα βιβλίο από τη Βιβλιοθήκη. Αν λοιπόν η μικρή της αδελφή ένιωθε χαρούμενη επειδή φανταζόταν πως το όνομά της γραφόταν με ε και τ, σκασίλα της.

Οι επόμενες δύο εβδομάδες πέρασαν σχεδόν ήρεμα. Η μαμά κι ο μπαμπάς βαρέθηκαν γρήγορα να κορνάρουν και να γρυλίζουν, και, όπως η Μπίζους, περίμεναν πώς και πώς την ημέρα που θα έπρεπε να επι-

στρέψουν το *Μεγάλο Στιβ* στη Βιβλιοθήκη. Ο μπαμπάς προσπάθησε να κρύψει το βιβλίο πίσω από το ραδιόφωνο, αλλά η Ραμόνα το ανακάλυψε. Η Μπίζους ήταν χαρούμενη που τουλάχιστον ένα μέρος του σχεδίου της είχε πετύχει. Η Ραμόνα είχε ξεχάσει το *Μικροσκοπικό Εκσκαφέα* τώρα που είχε ένα καλύτερο βιβλίο. Όταν θα πήγαιναν για δεύτερη φορά στη Βιβλιοθήκη, μπορεί η δεσποινίς Έβανς να έβρισκε ένα βιβλίο που να την έκανε να ξεχάσει τελείως τους εκσκαφείς.

Η Ραμόνα ήταν πολύ ευτυχισμένη. Είχε τρεις ανθρώπους να της διαβάζουν το βιβλίο που της άρεσε και περνούσε τον περισσότερο καιρό της γεμίζοντας άπειρες σελίδες με το ε και το τ. Μερικές φορές έγραφε με μολύβι κι άλλες με κραγιόνια. Μια φορά έγραψε και με μελάνι, αλλά τη σταμάτησε η μαμά.

Κι επιτέλους έφτασε η ημέρα που έπρεπε να επιστρέψουν στη Βιβλιοθήκη το *Μεγάλο Στιβ*, προς μεγάλη ανακούφιση της υπόλοιπης οικογένειας.

«Έλα, Ραμόνα», είπε η Μπίζους. «Είναι ώρα να πάμε στη Βιβλιοθήκη για να βρούμε ένα άλλο βιβλίο».

«Έχω βιβλίο», απάντησε η Ραμόνα, που ήταν ξαπλωμένη μπρούμυτα στο πάτωμα κι έγραφε σε ένα χαρτί το όνομά της με ροζ κραγιόνι.

«Όχι, ανήκει στη Βιβλιοθήκη», της εξήγησε η Μπίζους, χαρούμενη που για μια φορά η Ραμόνα δε θα έκανε το δικό της.

«Το βιβλίο ανήκει σε μένα», δήλωσε η Ραμόνα, σχεδιάζοντας αρκετά ε με μανία.

«Η Μπίζους έχει δίκιο, γλυκιά μου», πήρε το λόγο η μαμά. «Τρέξε να φέρεις το Μεγάλο Στιβ».

Η Ραμόνα μούτρωσε, ωστόσο πήγε στο υπνοδωμάτιο. Λίγα λεπτά αργότερα παρουσιάστηκε κρατώντας το Μεγάλο Στιβ στο χέρι της. Στο πρόσωπό της είχε ζωγραφιστεί μια έκφραση ικανοποίησης.

«Είναι το δικό μου βιβλίο», ανακοίνωσε. «Έγραψα πάνω του το όνομά μου».

«Τι εννοείς, Ραμόνα;» ρώτησε αλαφιασμένη η μαμά. «Για να δω». Στη συνέχεια, πήρε το βιβλίο και το άνοιξε. Σε κάθε σελίδα ήταν ζωγραφισμένα ένα τεράστιο ροζ ε και τ, με το γραφικό χαρακτήρα της Ραμόνα.

«Μαμά!» φώναξε η Μπίζους. «Κοίτα τι έκανε! Και τα κραγιόνια δε σβήνονται!»

«Είσαι πολύ άτακτη, Ραμόνα! Γιατί το έκανες αυτό;» ρώτησε η μαμά.

«Είναι δικό μου το βιβλίο», απάντησε πεισματάρικα η Ραμόνα.

«Μαμά; Τι θα κάνω;» ζήτησε να μάθει η Μπίζους. «Το έχουν καταγράψει στην κάρτα μου κι είμαι υπεύθυνη γι' αυτό. Δε θα με αφήσουν να δανειστώ άλλα βιβλία από τη Βιβλιοθήκη. Δεν έχω τίποτα να διαβάσω! Για όλα φταίει η Ραμόνα. Καταστρέφει συνέχεια τη διασκέδασή μου. Δεν είναι δίκαιο!» παραπονέθηκε. Η Μπίζους δεν ήξερε τι να κάνει χωρίς την κάρτα της Βιβλιοθήκης της. Δεν ήξερε τι να κάνει χωρίς τα βιβλία που διάβαζε. Δεν ήξερε. Τόσο απλά.

«Δεν καταστρέφω τη διασκέδασή σου», εξαγριώ-

θηκε η Ραμόνα. «Εσύ διασκεδάζεις μόνη σου. Εγώ δεν ξέρω να διαβάζω κι αυτό είναι άδικο», πρόσθεσε και λύθηκε σε γοερά κλάματα, κρύβοντας το πρόσωπό της στη φούστα της μαμάς της.

«Ούτε εγώ ήξερα να διαβάζω όταν ήμουν στην ηλικία σου και δεν είχα κανέναν να μου διαβάζει όλη την ώρα. Μια χαρά δίκαιο είναι λοιπόν», διαμαρτυρήθηκε η Μπίζους. «Εσύ κάνεις πάντα το δικό σου, γιατί είσαι πιο μικρή».

«Δεν το κάνω!» φώναξε η Ραμόνα. «Και δε μου διαβάζεις όλη την ώρα. Είσαι κακιά!»

«Δεν είμαι κακιά!» φώναξε και η Μπίζους.

«Κορίτσια...» μπήκε στη μέση η μαμά, «σταματήστε κι οι δυο σας! Ραμόνα, είσαι πολύ άτακτη!»

Σ' αυτά τα λόγια η Ραμόνα άρχισε να κλαψουρίζει.

«Κι όσο για σένα, Μπίζους...» συνέχισε η μαμά, «η Βιβλιοθήκη δε θα σου πάρει την κάρτα. Αν μου φέρεις το πορτοφόλι μου, θα σου δώσω χρήματα για να πληρώσεις τη ζημιά του βιβλίου. Πάρε μαζί σου τη Ραμόνα, εξήγησε τι έγινε, και η βιβλιοθηκάριος θα σου πει τι πρέπει να πληρώσεις».

Αυτό έκανε την Μπίζους να νιώσει καλύτερα. Η Ραμόνα ήταν κατσουφιασμένη σε όλο το δρόμο μέχρι τη Βιβλιοθήκη. Όταν έφτασαν, η Μπίζους χάρηκε που είδε τη δεσποινίδα Έβανς να κάθεται πίσω από το γραφείο. Ήταν μια βιβλιοθηκάριος που μπορούσε να καταλάβει τι σημαίνει να έχεις μικρότερη αδελφή.

«Γεια σου, Μπέατريس», τη χαιρέτησε η δεσποινίς

Έβανς. «Αυτή είναι η μικρή σου αδελφή για την οποία έχω ακούσει τόσο πολλά;»

Η Μπίζους αναρωτήθηκε τι είχε ακούσει η δεσποινίς Έβανς για τη Ραμόνα. «Ναι, αυτή είναι η Ραμόνα», απάντησε και πλησίασε διστακτικά το γραφείο. «Δεσποινίς Έβανς, η...»

«Είμαι κακό κορίτσι», τη διέκοψε η Ραμόνα, χαμογελώντας πλατιά στη βιβλιοθηκάρια.

«Είσαι, ε;» κατένευσε η δεσποινίς Έβανς. «Και τι έκανες;»

«Έγραφα μέσα στο βιβλίο», εξήγησε η Ραμόνα, χωρίς να ντρέπεται καθόλου. «Έγραφα με ένα ροζ κραγιόνι και δεν μπορεί ποτέ να σβηστεί. Ποτέ, ποτέ, ποτέ».

Η Μπίζους έδωσε ντροπιασμένη το βιβλίο Ο Μεγάλος Στιβ, ο Εκσκαφέας στη δεσποινίδα Έβανς. «Η μαμά μου έδωσε χρήματα να πληρώσω τη ζημιά», πρόσθεσε.

Η βιβλιοθηκάρια άρχισε να γυρίζει τις σελίδες του βιβλίου. «Δεν παρέλειψες καμιά σελίδα», είπε στο τέλος στη Ραμόνα.

«Όχι», απάντησε εκείνη, ευχαριστημένη με τον εαυτό της. «Και ποτέ, μα ποτέ δε θα...»

«Λυπάμαι πολύ», τη διέκοψε η Μπίζους. «Ύστερα από αυτό, θα προσπαθήσω να κρατάω μακριά της τα βιβλία που δανειζόμαστε για να μην τα βρίσκει».

Η δεσποινίς Έβανς συμβουλευτήκε κάποιες κάρτες στο συρτάρι της. «Μια που κάθε σελίδα είναι κατεστραμμένη και η Βιβλιοθήκη δεν μπορεί να χρησι-

μποποιήσει πια το βιβλίο, πρέπει να σου ζητήσω να το πληρώσεις. Λυπάμαι, αλλά αυτός είναι ο κανόνας. Κοστίζει δύο δολάρια και πενήντα σεντς».

Δύο δολάρια και πενήντα σεντς! Πόσα πράγματα θα μπορούσαμε να αγοράσουμε! σκέφτηκε η Μπίζους, όταν έβγαλε από την τσέπη της τρία δολάρια και τα έδωσε στη βιβλιοθηκάρια. Εκείνη τα έβαλε στο συρτάρι της και της έδωσε τα ρέστα. Κατόπιν, πήρε μια σφραγίδα και σφράγισε το βιβλίο. Τη στιγμή που σήκωσε το χέρι της, η Μπίζους παρατήρησε πως είχε γράψει *Κατεστραμμένο*.

«Ορίστε!» είπε η δεσποινίς Έβανς κι έσπρωξε το βιβλίο μπροστά τους. «Το πληρώσατε και είναι δικό σας».

Η Μπίζους την κοίταξε. «Εννοείτε πως μπορούμε να το... κρατήσουμε;»

«Φυσικά», απάντησε η δεσποινίς Έβανς.

Στη στιγμή η Ραμόνα άρπαξε το βιβλίο. «Είναι δικό μου. Σου το είπα πως ήταν δικό μου! Είπες πως οι άνθρωποι δεν αγοράζουν βιβλία από τις Βιβλιοθήκες, αλλά τώρα μόλις αγόρασες ένα!»

«Άλλο αγοράζω ένα βιβλίο κι άλλο πληρώνω τη ζημιά», εξήγησε η βιβλιοθηκάρια στη Ραμόνα.

Η Μπίζους κατάλαβε πως τη Ραμόνα δεν την ένοιαζε. Το βιβλίο ήταν πια δικό της, σωστά; Το είχαν πληρώσει και μπορούσε να το κρατήσει. Κι αυτό δεν ήταν καθόλου δίκαιο. Η Ραμόνα δεν έπρεπε να κάνει πάντα το δικό της και να μην τιμωρείται.

«Μα... δεσποινίς Έβανς», διαμαρτυρήθηκε η Μπίζους, «αν καταστρέψει ένα βιβλίο, δεν πρέπει να το

κρατήσει. Γιατί κάθε φορά που θα βλέπει κάποιο βιβλίο που της αρέσει, θα...» Σταμάτησε να μιλάει. Ήξερε πολύ καλά τι θα έκανε η Ραμόνα, αλλά δεν ήθελε να το πει μπροστά της.

«Καταλαβαίνω», συμφώνησε σκεπτική η βιβλιοθηκάριος. «Δώσε μου το βιβλίο, Ραμόνα».

Η Ραμόνα τής έδωσε διστακτικά το βιβλίο.

«Έχεις κάρτα της Βιβλιοθήκης;» ρώτησε η δεσποινίς Έβανς.

Η Ραμόνα κούνησε αρνητικά το κεφάλι της.

«Τότε το βιβλίο ανήκει στην Μπίζους μια και ήταν γραμμένο στη δική της κάρτα», συνέχισε η δεσποινίς Έβανς.

Μα φυσικά! Πώς και δεν το είχε σκεφτεί; Ήταν δικό της το βιβλίο κι όχι της Ραμόνα.

«Αχ, σας ευχαριστώ», είπε με ευγνωμοσύνη η Μπίζους, τη στιγμή που η δεσποινίς Έβανς τής έδωσε το βιβλίο. Τώρα μπορούσε να το κάνει ό,τι θέλει.

Για πρώτη φορά η Ραμόνα δεν ήξερε τι να πει. Κατσούφιασε και φαινόταν έτοιμη να ξεσπάσει.

«Πρέπει να μου το διαβάσεις», είπε στο τέλος.

«Μόνο όταν το θέλω», απάντησε η Μπίζους. «Στο κάτω κάτω το βιβλίο είναι δικό μου», πρόσθεσε, γιατί δεν μπόρεσε να αντισταθεί.

«Είναι άδικο!» ούρλιαξε η Ραμόνα.

«Δεν είναι άδικο», απάντησε ήρεμα η Μπίζους. «Κι αν δε σταματήσεις να φωνάζεις, δε θα σου το διαβάσω καθόλου».

Ξαφνικά, παίρνοντας τα λόγια της Μπίζους τοις

μετρητοίς, η Ραμόνα σταμάτησε να ουρλιάζει. «Εντάξει», έκανε χαρούμενη.

Η Μπίζους την κοίταξε προσεκτικά για ένα ολόκληρο λεπτό. Ναι, η αδελφή της είχε ηρεμήσει, σκέφτηκε κι ένωσε μεγάλη ανακούφιση. Και τώρα που δεν ήταν αναγκασμένη να της διαβάσει το Μεγάλο Στιβ, ήθελε να το κάνει. Ένωθε πως δεν την πείραζε να της κάνει μια στο τόσο το χατίρι.

«Έλα, Ραμόνα», είπε. «Μπορεί να βρω χρόνο να σ' το διαβάσω προτού γυρίσει ο μπαμπάς στο σπίτι».

«Εντάξει», απάντησε χαρούμενη η Ραμόνα και την έπιασε από το χέρι.

Η δεσποινίς Έβανς χαμογέλασε στα κορίτσια που ετοιμάζονταν να φύγουν. «Καλή τύχη, Μπέατρις», ευχήθηκε.

Η Μπίζους προσπαθεί να κάνει υπομονή με την τετράχρονη αδελφή της, τη Ραμόνα. Αλλά δεν είναι καθόλου εύκολο. Η Ραμόνα πουδράρει τη μύτη της με ζάχαρη άχνη, προσκαλεί στο σπίτι τους συμμαθητές της χωρίς να ενημερώσει τη μαμά, καταστρέφει την τούρτα γενεθλίων της Μπίζους, ψήνει στο φούρνο την κούκλα της, κλειδώνει στο μπάνιο ένα σκύλο, κάνει πάντα ό,τι της καπνίσει.

Μερικές φορές η Μπίζους δε συμπαθεί καθόλου τη Ραμόνα. Αλλά είναι αδελφές. Κι αυτό σημαίνει πως πρέπει να αγαπάει η μια την άλλη. Μόνο που κάποιες στιγμές δεν είναι αναγκαστικό...

Η ΤΑΙΝΙΑ ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΣΕ DVD ΑΠΟ ΤΗΝ **ODEON**

WALDEN MEDIA

© 2010 Twentieth Century Fox Film Corporation
and Walden Media, LLC.
All rights reserved.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

ΤΑΤΟΪΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ

ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550

www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

ΑΠΟ 9 ΕΤΩΝ

ISBN 978-960-453-699-3

ΚΩΔ. ΜΗΧ.ΣΗΣ. 08069

ΔΙΑΒΑΣΩ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΓΙΑΤΙ ΚΑΘΕ ΒΙΒΛΙΟ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΝΕΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ